Acest document reprezintă un instrument de documentare, iar instituțiile nu își asumă responsabilitatea pentru conținutul său.

►**B** **DIRECTIVA 2002/47/CE A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI**

din 6 iunie 2002

privind contractele de garanție financiară

(JO L 168, 27.6.2002, p. 43)

Astfel cum a fost modificată prin:

		Jurnalul Oficial		
		NR.	Pagina	Data
►**M1**	Directiva 2009/44/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 6 mai 2009	L 146	37	10.6.2009
►**M2**	Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014	L 173	190	12.6.2014

▼B

DIRECTIVA 2002/47/CE A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI

din 6 iunie 2002

privind contractele de garanție financiară

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Europene, în special articolul 95,

având în vedere propunerea Comisiei ([1]),

având în vedere avizul Băncii Centrale Europene ([2]),

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social ([3]),

hotărând în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 251 din tratat ([4]),

întrucât:

(1) Directiva 98/26/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 19 mai 1998 privind caracterul definitiv al decontărilor în sistemele de plată și decontarea operațiunilor cu titluri de valoare ([5]) a constituit un act de referință pentru stabilirea unui cadru juridic solid pentru sistemele de plată și de decontare. Punerea în aplicare a directivei în cauză a demonstrat importanța limitării riscului sistemic inerent acestor sisteme, datorat coexistenței unor sisteme juridice diferite, precum și avantajele unei reglementări comune cu privire la garanțiile constituite în cadrul unor astfel de sisteme.

(2) În comunicarea sa din 11 mai 1999 adresată Parlamentului European și Consiliului, intitulată „Punerea în aplicare a cadrului de acțiune pentru serviciile financiare: plan de acțiune”, Comisia s-a angajat să elaboreze, după consultarea unor experți ai pieței și a autorităților naționale, a unor noi propuneri de acțiune legislativă cu privire la garanții, care să favorizeze noi progrese în acest domeniu, în plus față de Directiva 98/26/CE.

(3) Trebuie creat un regim comunitar aplicabil garanțiilor constituite sub forma de numerar sau de titluri de valoare (denumite în continuare „garanții financiare”), prin constituirea de garanții sau prin transferul dreptului de proprietate, inclusiv contractele de report (repos). Acest regim va favoriza integrarea și funcționarea rentabilă a pieței financiare, precum și stabilitatea sistemului financiar comunitar, sprijinind astfel libera circulație a serviciilor și libera circulație a capitalului pe piața unică a serviciilor financiare. Prezenta directivă se axează pe contractele bilaterale de garanție financiară.

([1]) JO C 180 E, 26.6.2001, p. 312.
([2]) JO C 196, 12.7.2001, p. 10.
([3]) JO C 48, 21.2.2002, p. 1.
([4]) Avizul Parlamentului European din 13 decembrie 2001 (nepublicat încă Jurnalul Oficial), Poziția comună a Consiliului din 5 martie 2002 (nepublicată în Jurnalul Oficial) și Decizia Parlamentului European din 15 mai 2002.
([5]) JO L 166, 11.6.1998, p. 45.

▼B

(4) Prezenta directivă este adoptată într-un context juridic european format în special din Directiva 98/26/CE, menționată anterior, Directiva 2001/24/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 4 aprilie 2001 privind reorganizarea și lichidarea instituțiilor de credit ([1]), Directiva 2001/17/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 19 martie 2001 privind reorganizarea și lichidarea întreprinderilor de asigurare ([2]) și Regulamentul (CE) nr. 1346/2000 al Consiliului din 29 mai 2000 privind procedurile de insolvență ([3]). Prezenta directivă se înscrie în modelul general al actelor normative menționate anterior și nu conține dispoziții contrare acestora. De fapt, prezenta directivă completează aceste acte normative existente, reglementând și alte probleme și detaliind anumite probleme deja reglementate de actele juridice în cauză.

(5) Pentru a consolida certitudinea juridică a contractelor de garanție financiară, statele membre ar trebui să se asigure că anumite dispoziții ale legislației în domeniul insolvenței nu se aplică unor astfel de contracte, în special cele care ar împiedica executarea efectivă a garanției financiare sau ar genera dubii asupra validității tehnicilor curente, precum compensarea cu exigibilitate imediată sau constituirea unor garanții sub forma garanțiilor complementare ori de înlocuire a garanției.

(6) Prezenta directivă nu reglementează drepturi pe care orice persoană le poate avea asupra activelor constituite ca garanție financiară și care nu se dobândesc în temeiul unor contracturi de garanție financiară sau în temeiul oricărei dispoziții legale sau norme juridice ca urmare a începerii sau continuării procedurilor de lichidare sau a măsurilor de reorganizare, precum restituirea determinată de o greșeală, eroare sau absența capacității.

(7) Principiul enunțat de Directiva 98/26/CE, conform căruia legislația aplicabilă garanției constituite asupra instrumentelor financiare transmisibile prin înscriere în cont este legislația jurisdicției unde se află registrul, contul sau sistemul centralizat de depozitare respectiv, ar trebui extins pentru a crea certitudine juridică în privința utilizării unor astfel de instrumente financiare deținute într-un context transfrontalier și utilizate ca garanții financiare în cadrul domeniului de aplicare al prezentei directive.

(8) În prezent toate statele membre recunosc regula *lex rei sitae*, conform căreia validitatea și deci opozabilitatea față de terți a garanției financiare este evaluată în conformitate cu legislația țării în care se află garanția financiară. Fără a aduce atingere aplicării prezentei directive în cazul titlurilor de valoare deținute direct, ar trebui determinat locul unde se află garanția constituite asupra instrumentelor financiare transmisibile prin înscriere în cont deținută prin unul sau mai mulți intermediari. Dacă beneficiarul garanției dispune de un contract de garanție valabil și care produce efecte în conformitate cu legislația țării în care este păstrat contul respectiv, atunci opozabilitatea față de orice titlu

([1]) JO L 125, 5.5.2001, p. 15.
([2]) JO L 110, 20.4.2001, p. 28.
([3]) JO L 160, 30.6.2000, p. 1.

▼B

sau drept concurent și producerea efectelor garanției ar trebui reglementate exclusiv de legislația țării în cauză, prevenind astfel orice incertitudine juridică datorată unei alte legislații neprevăzute.

▼M1

(9) Pentru a limita sarcina administrativă a părților care utilizează garanțiile financiare în domeniul reglementat de prezenta directivă, singura cerință de validitate privind părțile care poate fi impusă prin legislația națională în ceea ce privește garanțiile financiare ar trebui să fie ca garanția financiară să fie sub controlul beneficiarului garanției sau al unei persoane acționând în numele acestuia, fără a exclude tehnicile de garantare care permit celui care o constituie să substituie garanția sau să retragă garanția excedentară. Prezenta directivă nu ar trebui să interzică statelor membre să solicite transmiterea unei creanțe private prin includerea acesteia într-o listă de creanțe.

▼B

(10) Din aceleași motive, constituirea, valabilitatea, încheierea, opozabilitatea sau admisibilitatea ca mijloc de probă a unui contract de garanție financiară sau constituirea unei garanții financiare în cadrul unui contract de garanție financiară nu ar trebui condiționată de încheierea unui act solemn, precum redactarea unui document într-o formă specifică sau într-un anumit mod, înregistrarea la un organism oficial ori autoritate publică, sau înscrierea într-un registru public, publicarea într-un ziar sau o revistă, într-un registru oficial, o publicație oficială sau orice altă formă de publicitate, notificarea către un funcționar public sau furnizarea, într-o anumită formă, a unei dovezi privind data întocmirii unui document sau a unui instrument, cuantumul obligațiilor financiare garantate sau orice alt aspect. Prezenta directivă trebuie totuși să asigure un echilibru între eficiența de piață și siguranța părților contractuale și a terților, evitând astfel, în special, riscul de fraudă. Acest echilibru ar trebui să fie asigurat prin faptul că sub incidența domeniului de aplicare al prezentei directive intră numai contractele de garanție financiară care prevăd o anumită formă de deposedare, altfel spus constituirea garanției financiare, și în cazul cărora constituirea garanției financiare poate fi demonstrată printr-un înscris sau pe un suport durabil, garantându-se astfel trasabilitatea acestei garanții. În sensul prezentei directive, actele necesare în conformitate cu dreptul unui stat membru pentru transferul sau constituirea unei garanții asupra unor instrumente financiare, altele decât instrumentele financiare transmisibile prin înscriere în cont, precum andosarea în cazul unor biletelor la ordin sau înscrierea în registrul emitentului în cazul instrumentelor nominative, nu ar trebui considerate acte solemne.

(11) Mai mult, prezenta directivă ar trebui să protejeze doar contractele de garanție financiară care pot fi dovedite. Dovada acestor contracte se poate face printr-un înscris sau în orice altă formă juridică imperativă prevăzută de legislația care li se aplică.

(12) Această simplificare a utilizării garanțiilor financiare prin limitarea sarcinilor administrative consolidează eficiența operațiunilor transfrontaliere ale Băncii Centrale Europene și ale băncilor centrale naționale ale statelor membre participante la Uniunea Economică și Monetară, care sunt necesare pentru punerea în aplicare a politicii monetare comune. În plus, scoaterea parțială a contractelor de garanție financiară de sub incidența anumitor dispoziții de drept privind insolvența sprijină

▼B

de asemenea aspectul mai larg al politicii monetare comune, în cadrul căreia participanții la piața monetară echilibrează între ei lichiditățile globale de pe piață prin intermediul unor tranzacții transfrontaliere acoperite de garanții.

(13) Prezenta directivă urmărește să protejeze valabilitatea contractelor de garanție financiară întemeiată pe transferul integral al dreptului de proprietate asupra numerarului sal a instrumentelor financiare remise cu titlu de garanție, în special prin eliminarea așa numitei „reconsiderări” a contractelor de garanție financiară (inclusiv a contractelor de report) ca dobânzi la titluri de plasament.

(14) Punerea în aplicare a compensărilor bilaterale cu exigibilitate imediată ar trebui protejată, nu doar ca un mecanism de executare a contractelor de garanție financiară cu transfer de proprietate, inclusiv a contractelor de report, ci pe o scară mai largă, în cazurile în care compensarea cu exigibilitate imediată face parte dintr-un contract de garanție financiară. Bunele practici de gestionare a riscului utilizate în mod curent pe piața financiară ar trebui protejate prin autorizarea participanților de a-și gestiona și reduce riscul de credit asociat tuturor tipurilor de tranzacții pe o bază netă, riscul de credit fiind calculat prin combinarea riscurilor curente estimate asociate tuturor tranzacțiilor restante cu un partener, prin compensarea produselor celor două părți pentru a se obține o valoare cumulată unică, ce urmează a fi comparată cu valoarea curentă a garanției.

(15) Prezenta directivă nu ar trebui să aducă atingere restricțiilor și cerințelor impuse de legislația internă privind înregistrarea creanțelor în cont, a obligațiilor de regularizat sau compensarea, de exemplu în ceea ce privește reciprocitatea acestora sau faptul că acestea au fost încheiate înainte ca beneficiarul garanției să fi avut cunoștință sau să fi trebuit să aibă cunoștință de deschiderea (sau de orice act juridic imperativ care determină deschiderea) procedurilor de lichidare sau a măsurilor de reorganizare privitoare la cel care constituie garanția.

(16) Buna practică a pieței favorizată de autoritățile de reglementare, conform căreia participanții pe piața financiară utilizează contracte de garanție financiară complementară pentru gestionarea și limitarea riscului de credit reciproc prin reevaluarea poziției pe piață pe baza valorii actuale de piață a riscului de credit și a garanției, solicitând apoi în consecință completarea garanției financiare sau returnând garanția financiară excedentară, ar trebui protejată față de anumite norme de nulitate de drept. Această situație se aplică și în cazul posibilității de a substitui activele constituite ca garanție financiară cu alte active de aceeași valoare. Intenția este doar de a nu se putea contesta constituirea garanției financiare complementare sau substituirea garanției financiare pentru simplul motiv că obligațiile financiare respective existau înainte de constituirea garanției financiare sau pentru că garanția financiară a fost constituită într-o perioadă determinată. Acest lucru nu aduce totuși atingere posibilității de a contesta, în temeiul legislației interne, contractul de garanție financiară și constituirea garanției financiare ca parte integrantă a constituirii

▼B

inițiale, completării sau substituirii garanției, de exemplu dacă acest lucru s-a făcut intenționat în detrimentul celorlalți creditori (inclusiv acțiuni bazate pe fraudă sau norme similare de materie de nulitate care se pot aplica într-o perioadă determinată).

(17) Prezenta directivă prevede proceduri rapide și simplificate de executare, astfel încât să se asigure stabilitatea financiară și să se restrângă efectele contagioase în cazul în care una dintre părțile semnatare ale contractului de garanție financiară nu își respectă obligațiile asumate. Cu toate acestea, directiva creează un echilibru între obiectivele menționate și protecția atât a furnizorului garanției cât și a terților, prin confirmarea explicită a posibilității ca statele membre să păstreze sau să introducă în legislațiile lor interne un control *a posteriori,* pe care instanțele pot să-l exercite în legătură cu constituirea sau evaluarea garanției financiare și calculării obligațiilor financiare garantate. Un astfel de control ar trebui să permită autorităților judiciare să verifice dacă executarea și evaluarea s-au efectuat într-o manieră rezonabilă din punct de vedere comercial.

(18) Ar trebuie să existe posibilitatea constituirii garanției în numerar în conformitate cu modalitățile de transfer de proprietate și de constituire de garanții, protejate prin recunoașterea mecanismelor de compensare sal de regimul gajului în numerar. Prin „numerar” se înțelege o depunere în cont sau echivalente ale acesteia, astfel cum sunt depozitele la termen sal depozitele pe piața monetară, ceea ce exclude prin urmare în mod expres bancnotele.

(19) Prezenta directivă prevede un „drept de folosință” în cazul contractelor de garanții financiare constituite asupra unui titlul de plasament, ceea ce crește lichiditatea pieței financiare prin reutilizarea instrumentelor financiare remise în garanție. Cu toate acestea, acest drept de folosință nu ar trebui să aducă atingere legislației interne privind separarea activelor și egalitatea de tartament a creditorilor.

▼M1

(20) Prezenta directivă nu aduce atingere punerii în aplicare sau efectelor condițiilor contractuale ale instrumentelor financiare sau creanțelor private constituite ca garanție, precum drepturile, obligațiile sau alte condiții incluse în condițiile de emisiune ale acestor instrumente, sau orice alte drepturi, obligații sau condiții aplicabile raporturilor dintre emitenții și deținătorii de astfel de instrumente sau dintre debitorii și creditorii unor astfel de creanțe private.

▼B

(21) Prezentul act respectă drepturile fundamentale și principiile prevăzute în special în Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene.

(22) Deoarece obiectivul acțiunii avute în vedere – crearea unui regim minim pentru utilizarea garanțiilor financiare – nu poate fi realizat într-o măsură suficientă de către statele membre și, datorită amplorii și efectelor acțiunii, poate deci să fie realizat mai bine la nivel comunitar, Comunitatea poate adopta măsuri în temeiul principiului subsidiarității prevăzut la articolul 5 din tratat. În conformitate cu principiul proporționalității, prevăzut la articolul în cauză, prezenta directivă nu depășește pragul necesar în vederea atingerii acestui obiectiv.

▼M1

(23) Prezenta directivă nu aduce atingere drepturilor statelor membre de a impune norme pentru a asigura eficacitatea contractelor de garanție financiară în raport cu terții în ceea ce privește creanțele private,

▼B

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

Articolul 1

Obiectul și domeniul de aplicare

(1) Prezenta directivă stabilește regimul comunitar aplicabil contractelor de garanție constituită sub formă de numerar sau de instrumente financiare, denumite în continuare „contracte de garanție financiară”, care îndeplinesc cerințele prevăzute la alineatele (2) și (5), dar și garanției financiare, în conformitate cu condițiile prevăzute la alineatele (4) și (5).

(2) Beneficiarul garanției și cel care constituie garanția trebuie să aparțină fiecare uneia dintre următoarele categorii:

(a) o autoritate publică [exclusiv întreprinderile garantate public, cu excepția cazului în care intră sub incidența literelor (b)-(e)], inclusiv:

(i) organisme din sectorul public al statelor membre însărcinate cu sau care participă la gestionarea datoriei publice și

(ii) organisme din sectorul public al statelor membre autorizate să dețină conturi pentru clienții lor;

▼M1

(b) o bancă centrală, Banca Centrală Europeană, Banca de Decontări Internaționale, o bancă de dezvoltare multilaterală în sensul anexei VI partea 1 secțiunea 4 la Directiva 2006/48/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 14 iunie 2006 privind inițierea și exercitarea activității instituțiilor de credit (reformare) ([1]), Fondul Monetar Internațional și Banca Europeană de Investiții;

▼B

(c) o instituție financiară supusă supravegherii prudențiale, inclusiv:

▼M1

(i) o instituție de credit conform astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) din Directiva 2006/48/CE, inclusiv instituțiile prevăzute la articolul 2 din respectiva directivă;

(ii) o întreprindere de investiții astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul (1) din Directiva 2004/39/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 21 aprilie 2004 privind piețele instrumentelor financiare ([2]);

(iii) o instituție financiară astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (5) din Directiva 2006/48/CE;

(iv) o întreprindere de asigurări astfel cum este definită la articolul 1 litera (a) din Directiva 92/49/CEE a Consiliului din 18 iunie 1992 de coordonare a actelor cu putere de lege și actelor administrative privind asigurarea generală directă, alta decât asigurarea de viață (a treia directivă privind „asigurarea generală”) ([3]) și o întreprindere de asigurare de viață conform

([1]) JO L 177, 30.6.2006, p. 1.
([2]) JO L 145, 30.4.2004, p. 1.
([3]) JO L 228, 11.8.1992, p. 1.

▼M1

definiției de la articolul 1 alineatul (1) litera (a) din Directiva 2002/83/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 5 noiembrie 2002 privind asigurarea de viață ([1]);

▼B

(v) un organism de plasament colectiv în valori mobiliare (OPCVM) conform definiției din articolul 1 alineatul (2) din Directiva 85/611/CEE a Consiliului din 20 decembrie 1985 privind coordonarea actelor cu putere de lege și a actelor administrative privind organismele de plasament colectiv în valori mobiliare (OPCVM) ([2]);

(vi) o societate de administrare a investițiilor conform definiției din articolul 1a alineatul (2) din Directiva 85/611/CEE;

(d) o contraparte centrală, un agent de decontare sau o casă de compensare, conform definițiilor din articolul 2 literele (c), (d) și respectiv (e) din Directiva 98/26/CE, inclusiv instituții similare reglementate de legislația internă operând pe piețele contractelor la termen, de opțiuni și produse derivate, în măsura în care nu intră sub incidența directivei în cauză, și o persoană, alta decât o persoană fizică, acționând în numele sal pe seama uneia sau mai multor persoane care includ orice deținător de obligațiuni ori de alte titluri de creanță sau orice instituție definită la literele (a)-(d);

(e) o persoană, cu excepția persoanelor fizice, inclusiv o întreprindere sau o asociere în participație neconstituite ca societăți, cu condiția ca cealaltă parte să fie o instituție definită la literele (a)-(d).

(3) Statele membre pot să excludă din domeniul de aplicare al prezentei directive contracte de garanție financiară la care una dintre părți este o persoană menționată la alineatul (2) litera (e).

Dacă statele membre fac uz de această posibilitate, ele informează Comisia, aceasta informând la rândul ei celelalte state membre cu privire la aceasta.

(4) ►M1 (a) Garanția financiară pusă la dispoziție trebuie să fie constituită din numerar, din instrumente financiare sau din creanțe private; ◄

(b) Statele membre pot exclude din domeniul de aplicare al prezentei directive garanțiile financiare constituite sub formă de acțiuni sau părți sociale proprii ale celui care constituie garanția, acțiuni sau părți sociale la întreprinderi afiliate în sensul celei de a șaptea directive 83/349/CEE a Consiliului din 13 iunie 1983 privind conturile consolidate ([3]) și acțiuni sau părți sociale la întreprinderi al căror unic scop este deținerea de mijloace de producție esențiale pentru desfășurarea activității celui care constituie garanția sau deținerea de proprietăți imobiliare.

▼M1

(c) Statele membre pot exclude din domeniul de aplicare al prezentei directive creanțele private în care debitorul este un consumator astfel cum a fost definit la articolul 3 litera (a)

([1]) JO L 345, 19.12.2002, p. 1.
([2]) JO L 375, 31.12.1985, p. 3, astfel cum a fost modificată ultima dată prin Directiva 2001/108/CE a Parlamentului European și a Consiliului (JO L 41, 13.2.2002, p. 35).
([3]) JO L 193, 18.7.1983, p. 1, astfel cum a fost modificată ultima dată prin Directiva 2001/65/CE a Parlamentului European și a Consiliului (JO L 283, 27.10.2001, p. 28).

▼M1

din Directiva 2008/48/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 aprilie 2008 privind contractele de credit pentru consumatori ([1]) sau o microîntreprindere sau o întreprindere mică astfel cum a fost definită la articolul 1 și la articolul 2 alineatele (2) și (3) din Anexa la Recomandarea Comisiei 2003/361/CE din 6 mai 2003 privind definirea microîntreprinderilor și a întreprinderilor mici și mijlocii ([2]) cu excepția cazului în care beneficiarul garanției sau furnizorul garanției unor astfel de creanțe private este una dintre instituțiile menționate la articolul 1 și la articolul 2 litera (b) din prezenta directivă.

▼B

(5) Prezenta directivă se aplică garanției financiare de la constituire și constituirea acesteia poate fi dovedită în scris.

Înscrisul care atestă constituirea garanției asupra instrumentelor financiare sau în numerar trebuie să permită identificarea activelor care fac obiectul garanției. În acest scop, este suficient să se dovedească, în cazul garanției sub formă de instrumente financiare transmisibile prin înscriere în cont, că au fost înregistrate în creditul contului relevant sau constituie un credit asupra acestui cont și, în cazul garanției în numerar, că suma respectivă a fost înregistrată în creditul unui cont desemnat ori constituie un credit asupra acestui cont. ►M1 Pentru creanțele private, includerea într-o listă de creanțe furnizată în scris sau într-un mod echivalent din punct de vedere juridic beneficiarului garanției este suficientă pentru a identifica creanța privată și pentru a dovedi furnizarea creanței private ca garanție financiară între părți. ◄

▼M1

Fără a aduce atingere celui de-al doilea paragraf, statele membre pot prevedea că includerea într-o listă de creanțe furnizată în scris sau într-un mod echivalent din punct de vedere juridic beneficiarului garanției este de asemenea suficientă pentru a identifica creanța privată și pentru dovedi furnizarea creanței ca garanție financiară pentru debitor și/sau pentru terți.

▼B

Prezenta directivă se aplică contractelor de garanție financiară dacă contractele respective pot fi atestate printr-un înscris sau sub altă formă echivalentă din punct de vedere juridic.

▼M2

(6) Articolele 4-7 din prezenta directivă nu se aplică niciunei restricții privind aplicarea contractelor de garanție financiară și niciunei restricții privind efectul vreunui contract de garanție financiară fără transfer de proprietate, a vreunei dispoziții de compensare cu exigibilitate imediată sau unei dispoziții de compensare reciprocă care sunt impuse în temeiul titlului IV capitolul V sau VI din Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului ([3]) sau oricărei astfel de restricții impuse în temeiul unor competențe similare conform dreptului intern a unui stat membru, pentru a facilita rezoluția conformă a unei entități menționate la alineatul (2) litera (c) punctul (iv) și la alineatul (2) litera (d) care face obiectul mecanismelor de siguranță cel puțin echivalente cu cele prevăzute la titlul IV capitolul VII din Directiva 2014/59/UE.

([1]) JO L 133, 22.5.2008, p. 66.
([2]) JO L 124, 20.5.2003, p. 36.
([3]) Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții și de modificare a Directivei 82/891/CEE a Consiliului și a Directivelor 2001/24/CE, 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2005/56/CE, 2007/36/CE, 2011/35/UE, 2012/30/UE și 2013/36/UE, precum și a Regulamentelor (UE) nr. 1093/2010 și (UE) nr. 648/2012 ale Parlamentului European și ale Consiliului (JO L 173, 12.6.2014, p. 190).

▼B

Articolul 2

Definiții

(1) În sensul prezentei directive:

(a) „contract de garanție financiară” înseamnă un contract de garanție financiară cu sau fără transfer de proprietate, indiferent dacă acestea sunt sau nu reglementate de un contract cadru sau de condiții generale de contractare;

▼M1

(b) „contract de garanție financiară cu transfer de proprietate” înseamnă un contract, inclusiv contractele de report, în temeiul căruia cel care constituie garanția transmite beneficiarului acesteia proprietatea deplină sau drepturile depline asupra garanției financiare, în scopul de a garanta sau de a asigura în alt mod executarea obligațiilor financiare garantate;

(c) „contract de garanție financiară fără transfer de proprietate” înseamnă un contract în temeiul căruia cel care constituie garanția pune la dispoziția beneficiarului garanția financiară, păstrând proprietatea deplină sau restrânsă, sau drepturi depline asupra garanției financiare la momentul constituirii acesteia;

▼B

(d) „numerar” înseamnă sume de bani cu care ste creditat un cont, indiferent de moneda în care sunt denominați într-un cont în orice monedă, precum și orice sume rambursate la cerere, cum ar fi depozitele de pe piața monetară;

(e) „instrumente financiare” înseamnă acțiunile și alte titluri de valoare asimilate acțiunilor, obligațiunile și alte titluri de creanță, negociabile pe piața de capital și orice alte titluri tranzacționate în mod curent și care conferă dreptul de a dobândi astfel de acțiuni, obligațiuni sau alte titluri prin subscriere, achiziționare sau schimb sau care conduc la o decontare în numerar (sunt excluse instrumentele de plată), inclusiv unități la organisme de plasament colectiv, instrumente de pe piața monetară și creanțe sau drepturi asupra sau privind oricare dintre cele menționate anterior;

(f) „obligații financiare garantate” înseamnă obligațiile care sunt garantate printr-un contract de garanție financiară și care conferă dreptul la plata unei sume de bani și/sau la transmiterea (proprietății asupra) unor instrumente financiare.

Obligațiile financiare garantate pot consta în sau pot include:

(i) obligații prezente sau viitoare, la termen ori sub condiție (inclusiv obligații care decurg dintr-un contract cadru sau alte acorduri similare);

(ii) obligații asumate față de beneficiarul garanției de către o altă persoană decât furnizorul acesteia;

(iii) obligații de o anumită categorie sal tip, care se nasc ocazional;

(g) „garanție asupra intsrumentelor financiare transmisibile prin înscriere în cont” înseamnă garanția financiară constituită în temeiul unui contract de garanție financiară aszpra unor instrumente financiare, dovada dreptului de proprietate asupra acestor instrumente fiind înscrierea într-un registru sau cont ținut de un intermediar ori pe seama acestuia;

▼B

(h) „cont relevant” înseamnă, în cazul unei garanții asupra intsrumentelor financiare transmisibile prin înscriere în cont în cadrul unui contract de garanție financiară, registrul sau contul în care sunt operate înscrrierile prin care instrumentele financiare transmisibile prin înscriere în cont sunt constituite în garanție în favoarea beneficiarului - registru sau cont care poate fi ținut de beneficiarul garanției;

(i) „garanție echivalentă” înseamnă:

(i) în cazul sumelor de bani - plata aceleiași sume de bani denominate în aceeași monedă;

(ii) în cazul instrumentelor financiare - instrumente financiare emise de același emitent sau debitor, provenind din aceeași emisiune sau clasă având aceeași valoare nominală și aceleași caracteristici, fiind denominate în aceeași monedă ori alte active în cazul în care contractul de garanție financiară prevede transferul altor active în urma producerii unui fapt care privește sau care afectează în orice mod instrumentele financiare constituite în garanție;

(j) „procedură de lichidare” înseamnă procedura colectivă care implică valorificarea activelor și distribuirea fondurilor obținute către creditori, acționari, asociați sau membri, după caz, care presupune intervenția de orice natură a unei autorități administrative sau judiciare, inclusiv în cazurile în care această procedură se finalizează printr-un concordat sau alte măsuri similare, voluntare ori obligatorii, indiferent dacă sunt sau nu urmare a insolvenței;

(k) „măsuri de reorganizare” înseamnă măsuri care implică intervenția de orice natură a unor autorități administrative sau judiciare și care au drept scop conservarea ori redresarea situației financiare și care afectează drepturile preexistente ale terților, inclusiv, dar fără a se limita la aceasta, măsuri de suspendare a plăților, suspendare a măsurilor de executare și de reducere a creanțelor;

(l) „cauza care determină executarea” înseamnă neexecutarea obligațiilor sau orice fapt convenit de părți, ca fiind similar neexecutării, la apariția căruia, în temeiul unui contract de garanție financiară sau prin efectul legii, beneficiarul garanției este îndreptățit fie să execute garanția prin valorificarea sau prin însușirea, în contul creanței garantate, a garanției financiare, fie să beneficieze de clauza de compensare cu exigibilitate imediată;

(m) „drept de utilizare” reprezintă dreptul beneficiarului garanției de a folosi și de a dispune de garanția financiară ca și cum ar fi proprietar al acesteia, conform prevederilor contractului de garanție financiară fărăr transfer de proprietate;

(n) „clauză de compensare cu exigibilitate imediată” înseamnă o clauză dintr-un contract de garanție financiară sau un contract din care face parte integrantă contractul de garanție financiară ori, în absența unei asemenea clauze, orice dispoziție legală în temeiul căreia, la apariția unei cauze care determină executarea garanției, ca efect al novației, compensării sau în alt mod, se produc următoarele efecte:

(i) obligațiile părților devin imediat exigibile imediat și sunt exprimate sub forma unei obligații de plată a unei sume de bani reprezentând valoarea obligațiilor părților calculată la acel moment, sau se sting și sunt înlocuite printr-o obligație de a plăti suma în cauză și/sau

(ii) sunt stabilite datoriile reciproce ale părților în temeiul acestor obligații, inclusiv atunci când furnizorul garanției este altul decât obligatul principal, urmând ca partea care datorează valoarea cea mai mare să plătească celeilalte părți suma netă egală cu diferența acestor datorii;

▼M1

(o) „creanțe private” înseamnă creanțe pecuniare care decurg dintr-un acord prin care o instituție de credit, în sensul definiției de la articolul 4 alineatul (1) din Directiva 2006/48/CE, inclusiv instituțiile prevăzute la articolul 2 din directiva menționată anterior, acordă un credit sub formă de împrumut.

▼B

(2) În prezenta directivă, orice referire la o garanție financiară „constituită” sau la „constituirea” unei garanții financiare reprezintă remiterea, transferarea, deținerea, înregistrarea sau orice altă modalitate prin care beneficiarul garanției ori persoana care acționează pe seama acestuia obține detenția sau controlul asupra garanției financiare. ►M1 Garanția financiară menționată prin prezenta directivă se consideră pusă la dispoziție chiar dacă furnizorul acesteia beneficiază de dreptul de a substitui, de dreptul de a retrage în favoarea sa surplusul de bani sau de instrumente financiare sau, în cazul creanțelor private, de dreptul de a percepe încasările care provin din acestea până la noi precizări. ◄

(3) În prezenta directivă, orice referire la noțiunea de „înscris” includ documenteleînregistrate pe un suport în format electronic sau orice alt suport durabil.

Articolul 3

Condiții de formă

(1) Statele membre nu condiționează încheierea, valabilitatea, executarea sau admiterea ca probă a contractului de garanție financiară, precum și punerea la dispoziție a garanției financiare sub forma unei sume de bani, de îndeplinirea vreunei formalități.

▼M1

Fără a aduce atingere articolului 1 alineatul (5), atunci când furnizează drept garanții financiare creanțe private, statele membre nu condiționează constituirea, valabilitatea, încheierea, prioritatea, opozabilitatea sau admisibilitatea ca mijloc de probă a unor astfel de garanții financiare de îndeplinirea vreunei formalități, cum ar fi înregistrarea sau notificarea ex ante a debitorului creanței private furnizate ca garanție. Cu toate acestea, statele membre pot solicita îndeplinirea unei formalități, cum ar fi înregistrarea sau notificarea pentru scopuri legate de încheierea, prioritatea, opozabilitatea sau admisibilitatea față de un debitor și/sau față de părțile terțe.

Până la 30 iunie 2014, Comisia prezintă un raport Parlamentului European și Consiliului cu privire la caracterul adecvat al dispozițiilor din prezentul alineat.

▼B

(2) Alineatul (1) nu aduce atingere aplicării prezentei directive din momentul punerii la dispoziție a garanției financiare, numai dacă punerea la dispoziție poate fi probată printr-un înscris și în cazul în care contractul de garanție financiară poate fi probat printr-un înscris sau altă formă echivalentă din punct de vedere juridic.

▼M1

(3) Fără a aduce atingere Directivei 93/13/CEE din 5 aprilie 1993 privind clauzele abuzive în contractele încheiate cu consumatorii [1] și dispozițiilor naționale privind condițiile contractuale neloaiale, statele membre se asigură că debitorii creanțelor private pot renunța, în mod legal, în scris sau într-un mod echivalent din punct de vedere juridic, la:

[1] JO L 95, 21.4.1993, p. 29.

▼M1

(i) drepturile de compensare față de creditorii creanței private și față de persoanele cărora creditorii le-au cesionat, gajat sau mobilizat în alt mod creanța privată ca garanție; și

(ii) drepturile care le revin în temeiul normelor privind secretul bancar care în caz contrar ar împiedica sau ar limita posibilitatea creditorului creanței private să furnizeze informații cu privire la creanță sau la debitor în scopul utilizării creanței private ca garanție.

▼B

Articolul 4

Executarea contractelor de garanție financiară

(1) Statele membre asigură ca, la apariția unei cauze care determină executarea garanției, beneficiarul acesteia poate să execute garanția financiară pusă la dispoziție în temeiul unui contract de garanție financiară fără transfer de proprietate în condițiile prevăzute de acesta, în una din următoarele modalități:

(a) instrumentele financiare prin vânzarea sau însușirea lor, fie prin compensarea valorii lor cu valoarea obligațiilor financiare garantate, fie prin reținerea instrumentelor financiare respective drept plată a acestor obligații;

(b) sumele de bani prin compensarea acestora cu valoarea obligațiilor financiare garantate sau prin reținerea sumelor respective drept plată a acestor obligații;

▼M1

(c) creanțele private, prin vânzare sau prin însușire, fie prin compensarea valorii lor cu valoarea obligațiilor financiare garantate, fie prin reținerea creanțelor private respective drept plată a acestor obligații.

▼B

(2) Însușirea (garanției financiare) este posibilă numai dacă:

(a) această modalitate a fost convenită de părți prin contractul de garanție financiară fără transfer de proprietate și

▼M1

(b) părțile au convenit, prin contractul de garanție financiară fără transfer de proprietate, cu privire la evaluarea instrumentelor financiare și a creanțelor private.

———————

▼B

(4) Cu excepția condițiilor stabilite prin contractul de garanție financiară fără transfer de proprietate, executarea garanției financiare prin modalitățile menționate la alineatul (1) nu este condiționată de:

(a) notificarea prealabilă a intenției de executare a garanției;

(b) aprobarea de către orice instanță, autoritate publică sau orice altă persoană;

(c) executarea prin licitație publică sau în orice altă modalitate prestabilită;

(d) expirarea unui termen suplimentar.

(5) Statele membre asigură faptul că deschiderea sau continuarea unei proceduri de lichidare sau de reorganizare judiciară față de cel care constituie garanția ori față de beneficiarul acesteia nu împiedică executarea unui contract de garanție financiară în conformitate cu prevederile acestuia.

▼B

(6) Prezentul articol ca și articolele 5, 6 și 7 nu aduc atingere nici unei obligații dispusă prin dreptul intern referitoare la executarea sau la evaluarea instrumentelor financiare constituite garanție și la obligațiilor financiare garantate în condiții comerciale obișnuite.

Articolul 5

Dreptul de utilizare a garanției financiare în temeiul unui contract de garanție financiară fără transfer de proprietate

(1) În măsura în care clauzele unui contract de garanție financiară fără transfer de proprietate prevăd aceasta, statele membre asigură că beneficiarul garanției este îndreptățit să utilizeze garanția financiară constituită în temeiul unui contract de garanție financiară fără transfer de proprietate.

(2) În cazul în care beneficiarul garanției exercită dreptul de utilizare, acestuia îi revine obligația de a transfera o garanție echivalentă pentru a înlocui garanția financiară inițială până cel târziu la data scadenței obligațiilor financiare garantate prin contractul de garanție financiară fără transfer de proprietate.

În mod alternativ, la data scadenței obligațiilor financiare garantate, beneficiarul garanției fie transferă o garanție echivalentă, fie, dacă și în măsura în care clauzele contractului de garanție financiară fără transfer de proprietate prevăd aceasta, compensează valoarea garanției echivalente cu valoarea obligațiilor financiare garantate sau o reține drept plată pentru acestea.

(3) Garanția echivalentă transferată în îndeplinirea unei obligații în temeiul alineatului (2) primul paragraf, face obiectul aceluiași contract de garanție financiară fără transfer de proprietate ca și garanția financiară inițială și este considerată ca și când ar fi fost pusă la dispoziție la momentul la care a fost pusă la dispoziție garanția financiară inițială în temeiul contractului de garanție financiară fără transfer de proprietate.

(4) Statele membre asigură faptul că utilizarea garanției financiare de către beneficiarul acesteia, în conformitate cu prezentul articol, nu afectează valabilitatea sau exercitarea drepturilor beneficiarului garanției decurgând din contractul de garanție financiară fără transfer de proprietate în ceea ce privește garanția financiară transferată de către acesta în executarea unei obligații în conformitate cu alineatul (2) primul paragraf.

(5) Dacă intervine o cauză care determină executarea garanției financiare în timp ce orice obligație menționată la alineatul (2) primul paragraf nu a fost încă executată, obligația respectivă poate face obiectul unei clauze de compensare cu exigibilitate imediată.

▼M1

(6) O presente artigo não se aplica aos créditos sobre terceiros.

▼B

Articolul 6

Recunoașterea contractelor de garanție financiară cu transfer de proprietate

(1) Statele membre veghează ca un contract de garanție financiară cu transfer de proprietate să fie executat în conformitate cu clauzele acestuia.

▼B

(2) Dacă intervine o cauză care determină executarea garanției financiare în timp ce orice obligație a beneficiarului garanției de a transfera o garanție echivalentă în cadrul contract de garanție financiară cu transfer de proprietate nu a fost încă executată, respectiva obligație poate face obiectul unei clauze de compensare cu exigibilitate imediată.

Articolul 7

Recunoașterea clauzelor de compensare cu exigibilitate imediată

(1) Statele membre asigură că o clauză de compensare cu exigibilitate imediată poate fi aplicată în conformitate cu prevederile sale:

(a) indiferent de începerea sal continuarea unei proceduri de lichidare sau a unor măsuri de reorganizare cu privire la furnizorul și/sau la beneficiarul garanției financiare;

(b) fără a ține seama de orice cesiune, sechestru, poprire, altă măsură de indisponibilizare, judiciară sau de altă natură, precum și de orice altă formă de înstrăinare a drepturilor respective sau cu privire la aceste drepturi.

(2) Statele membre asigură faptul că executarea clauzei de compensare cu exigibilitate imediată nu poate fi supusă nici uneia din condițiile prevăzute la articolul 4 alineatul (4), cu excepția cazului în care părțile dispun altfel.

Articolul 8

Neaplicarea anumitor dispoziții în materie de insolvență

(1) Statele membre asigură faptul că nu pot fi declarate nule, anulabile sau lipsite de efecte contractele de garanție financiară, precum și punerea la dispoziție a garanțiilro financiare în baza unui asemenea contract numai pe motiv că acestea au fost încheiate sau garanțiile financiare au fost puse la dispoziție în următoarele condiții:

(a) în ziua deschiderii procedurii de lichidare sau a măsurilor de reorganizare, dar înaintea pronunțării hotărârii sau ordinului cu privire la aceasta sau

(b) în cursul unei perioade determinată, anterioară deschiderii unei asemenea proceduri de lichidare sau adoptării măsurilor de reorganizare, perioadă stabilită în raport cu data deschiderii sau a adoptării ori în raport cu data pronunțării unei hotărâri sau a unui ordin sau în raport cu data oricărei acțiuni sau a oricărui eveniment produs în timpul derulării acestor proceduri sau măsuri.

(2) Statele membre asigură faptul că în cazul în care un contract de garanție financiară a fost încheiat sau a obligație financiară garantată a luat naștere ori o garanție financiară a fost pusă la dispoziție în ziua dar după momentul deschiderii procedurii de lichidare sau a adoptării măsurilor de reorganizare, contractul își produce efectele și va fi opozabil terților dacă beneficiarul garanției poate dovedi că nu a cunoscut și nici nu putea să cunoască faptul că o astfel de procedură a fost deschisă ori că astfel de măsuri au fost adoptate.

(3) În cazul în care un contract de garanție financiară prevede:

(a) obligați de a pune la dispoziție o garanție financiară sau o garanție financiară suplimentară, în funcție de variația valorii garanției financiare ori a valorii obligațiilor financiare garantate, sau

(b) dreptul de a retrage garanția financiară pusă la dispoziție, prin schimbarea sau înlocuirea acesteia cu o garanție financiară de aceeași valoare,

▼B

statele membre asigură faptul că punerea la dispoziție, în temeiul acestei obligații sau acestui drept, a unei garanții financiare sau a unei garanții financiare suplimentare, prin schimbarea sau înlocuirea acesteia, nu va putea fi declarată nulă sau anulabilă numai pe motiv că:

(i) punerea la dispoziție a avut loc în ziua deschiderii procedurii de lichidare sau a adoptării măsurilor de reorganizare, dar înaintea pronunțării hotărârii sau ordinului prin care a fost deschisă această procedură ori au fost adoptate aceste măsuri, sau în cursul unei perioade de timp determinate anterioare datei deschiderii procedurii ori adoptării măsurilor, perioadă stabilită în raport cu data deschiderii procedurii ori adoptării măsurilor sau în raport cu data pronunțării oricărei hotărârii sau oricărui ordin, ori cu data oricărei acțiuni sau a oricărui eveniment produs în timpul derulării acestor proceduri sau măsuri și/sau

(ii) obligațiile financiare garantate au luat naștere anterior datei punerii la dispoziție a garanției financiare, a garanției financiare suplimentare, ori a substituirii sau înlocuirii garanției financiare inițiale.

(4) Fără a aduce atingere alineatelor (1), (2) și (3), prezenta directivă nu afectează normele generale de drept intern în materia insolvenței referitoare la tranzacțiilor încheiate în cursul perioadei determinate menționate la alineatul (1) litera (b) și la alineatul (3) punctul (i).

Articolul 9

Norme de drept conflictuale

(1) Orice chestiune privind aspectele menționate la alineatul (2) care se ridică cu privire la o garanție financiară constituită sub forma instrumentelor financiare transmisibile prin înscriere în cont este reglementată în conformitate cu legea țării în care se află contul relevant. Trimiterea la legea unei țări reprezintă trimitere la dreptul intern al acestei țări, indiferent de orice normă care prevede că chestiunea respectivă trebuie soluționată în conformitate cu legea altei țări.

(2) Alineatul (1) menționează următoarele aspecte:

(a) natura juridică și efectele patrimoniale ale garanției financiare constituite sub forma instrumentelor financiare transmisibile prin înscriere în cont;

(b) condițiile care trebuie îndeplinite pentru încheierea în mod valabil a unui contract de garanție financiară având ca obiect instrumente financiare transmisbile prin înscriere în cont și pentru punerea la dispoziție a acestor instrumente în temeiul unui astfel de contract și formalitățile necesare pentru asigurarea opozabilității față de terți a unui astfel de contract și a punerii la dispoziție a unor astfel de garanții;

(c) dacă un dreptde proprietate sau un alt drept al unei persoane cu privire la garanția asupra instrumentelor financiare transmisibile prin înscriere în cont este prioritar sal subordonat unui drept de proprietate sal altui drept concurent și dacă dobândirea a avut loc cu bună-credință;

(d) formalitățile cerute pentru executarea garanției asupra instrumentelor financiare transmisibile prin înscriere în cont ca urmare a apariției unei cauze care determină executarea garanției.

▼M2

Articolul 9a

Directivele 2008/48/CE și 2014/59/UE

Prezenta directivă nu aduce atingere Directivelor 2008/48/CE și 2014/59/UE.

▼B

Articolul 10

Raportul Comisiei

Cel târziu la 27 decembrie 2006, Comisia prezintă Parlamentului European și Consiliului un raport referitor la aplicarea prezentei directive, în special la aplicarea articolului 1 alineatul (3), a articolului 4 alineatul (3) și a articolului 5. Raportul este însoțit, dacă este cazul, de propuneri de revizuire.

Articolul 11

Punerea în aplicare

Statele membre pun în aplicare actele cu putere de lege și actele administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive până la 27 decembrie 2003. Statele membre informează de îndată Comisia cu privire la aceasta.

Atunci când statele membre adoptă aceste acte, acestea conțin o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o asemenea trimitere la data publicării oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri.

Articolul 12

Intrarea în vigoare

Prezenta directivă intră în vigoare la data publicării în *Jurnalul Oficial al Comunităților Europene.*

Articolul 13

Destinatari

Prezenta directivă se adresează statelor membre.